

Άρτος όχι, μόνο τυράκι...

24/Αυγ/2018 00:02

Του Γιώργου Κράλογλου

Haréna ánoixe sthn Ithákh. Oi "exédres" sth ΔΕΘ. Θεάματα μέχρι τον Μάιο. Πιθανότατη και η παράταση. Καινοτομία... το τυράκι στους ιθαγενείς...

Αυτάπου θα "μοιρασθούν" στη ΔΕΘ θα προσβάλουν, εκτός από τη νοημοσύνη μας, (ποιός την λογαριάζει άλλωστε...) και την ιστορικότητα της Έκθεσης. Κάτι σαν το 2014...

Δενυπάρχει τίποτε (από όσα διαχέονται, με σκοπιμότητα) άξιο λόγου για να περιγράψει η στήλη ώστε ερμηνεύοντας όσα, εν συντομία επικαλείται, στον πρόλογο του σημερινού σημειώματος.

Ολόγος συνδέεται με τη βεβαιότητά μας πως όσα ακουθούν (από οποιαδήποτε πλευρά) θα μείνουν στον αέρα. Και ας τα εννοούν... Και ας δείχνουν (εκ πρώτης όψεως) πραγματοποιήσιμα. Ανθεκτικά και για το χάλι της κρατικίστικης οικονομίας μας.

Haγopά (η –απομένουσα αγορά– της ιδιωτικής οικονομίας και όχι της διεφθαρμένης κρατικής, που εμείς επιδοτούμε) δεν έχει σκοπό να ανταποκριθεί. Ακόμη και αν το δικό της τυράκι... αυτό που θα την αφορά, έχει τη μορφή επιχειρηματικών κινήτρων... Περιλαμβάνει υποσχέσεις και δεσμεύσεις.

Haγopά kourásthke και κουμπώθηκε για τα καλά. Θα το δούμε μετά τις εξαγγελίες στη ΔΕΘ. Σε συγχorδιά μάλιστα με ενδιαφερόμενους ξένους και ντόπιους επενδυτές, βρίσκονται στο ναι μεν... αλλά...

Kai to αλλά... είναι που αγγίζει εμάς. Το αλλά... είναι που (τελικά) δεν θα βάλει στην τσέπη μας... όλα εκείνα που θα τάξουν στη ΔΕΘ.

Kανείςστην ιδιωτική οικονομία (από ομίλους μέχρι και ατομικές επιχειρήσεις) δεν πιστεύει πως ενδεχόμενη προοπτική ανατροπής της σημερινής μας πορείας στο πουθενά... θα γίνει, έστω ορατή πριν το 2025-2030.

Καιόταν μιλάνε για ανατροπή στον χώρο της οικονομίας (αυτόν που ξεκινάει από τις αγροτικές καλλιέργειες και φθάνει μέχρι τις βιομηχανικές εξαγωγές και τις υπηρεσίες, σε ανταγωνιστικό επίπεδο) εννοούν την πολυετή στασιμότητα σε μακράς ζωής επενδύσεις ρίσκου. Επενδύσεις που υπόσχονται ελπιδοφόρο άνοιγμα και στην αγορά εργασίας.

Οίδιοι φορείς της αγοράς ομολογούν επίσης πως και οι πρωτοβουλίες σε καινοτομικά προϊόντα ή εφαρμογές νέων τεχνολογιών στην παραγωγή, με στόχο την τόνωση της εξωστρέφειας είναι επιχειρηματικές δράσεις με απόδοση μετά το 2030, καθώς τα βήματα είναι πολύ μικρά και με πολύμορφο υπολογισμό.

Εκτίμηση(που δεν αντικρούεται από πουθενά) είναι και πως το κύμα επενδύσεων που εμφανίστηκε στην Ιρλανδία, στη συνέχεια στην Πορτογαλία και επεκτάθηκε στον νότο της Ευρώπης θα συνεχίσει να βρίσκεται μακριά μας μέχρι το 2025 επειδή μόνο τότε (προβλέπουν) να ξεκαθαρίζουμε με τη μορφή πλεονασμάτων για την επόμενη 5ετία, ανεξάρτητα του τι έχουμε συμφωνήσει.

Για την αγορά και τους επενδυτές το χρονοδιάγραμμα σκληρής Εποπτείας, μέχρι το 2022, δεν διασφαλίζει προϋποθέσεις σταθερότητας που έχει ανάγκη η οικονομία καθώς η πολιτική σκηνή της χώρας μπαίνει, από το 2019 σε περιπέτεια που πιθανότατα θα οδηγήσει και σε αναθεώρηση πολλών που συμφωνήθηκαν τον περασμένο Ιούνιο περί Εποπτείας.

Όλοδε αυτό το σκεπτικό σημαίνει πως οποιαδήποτε σχέδια επιχειρήσεων (για δράσεις ή επενδύσεις, με μακροπρόθεσμους στόχους και όχι συντήρηση εγκαταστάσεων εν ζωή -σε κατάσταση απραξίας βεβαίως-) μετατίθενται για το 2023-2025. Και αυτό υπό την προϋπόθεση του καθαρού ορίζοντα, όχι μόνο στην οικονομία αλλά και στην πολιτική σκηνή.

Από την άλλη οι εν δυνάμει (λεγόμενοι) επενδυτές (με ερέθισμα πιθανή δυναμική πολιτική στις ιδιωτικοποιήσεις) εκφράζουν (αμετακίνητα) το πιστεύω πως η τύχη της ελληνικής οικονομίας είναι πλέον στα χέρια των πολιτικών που θα πρωταγωνιστήσουν στις εκλογικές αναμετρήσεις του 2019.

Θεωρούνδε πως είναι όχι μόνο αναγκαίο αλλά περισσότερο από επιβεβλημένο για την κυβέρνηση των εκλογών του 2019, να εγγυάται πολιτική σταθερότητα και ιδίως απομάκρυνση πιθανών πολιτικών περιπετειών (από το 2020 και μετά) αν όντως επιθυμούμε αναστροφή του σημερινού τέλματος στην οικονομία.

Συνεπώς όλα όσα ακουθούν, ένθεν και ένθεν, στη ΔΕΘ δεν θα προσμετρηθούν ως θετικές αντιδράσεις στην οικονομία. Γιατί και σήμερα (λίγες ημέρες πριν τη ΔΕΘ) συντηρείται η αισθητή έλλειψη εμπιστοσύνης στην οικονομία, από τον λόγο ότι πολιτικοί και κόμματα συνεχίζουν, με φτηνές παλαιοκομματικές μεθόδους, να περιφρουρούν το πολιτικό τους κόστος με συνέπεια την προκλητική διαπραγματευτική αδυναμία στην, πάσης μορφής, διευθέτηση τους χρέους. Οπότε, για την αγορά, όσα λεχθούν (είτε για εμάς είτε για τις επιχειρήσεις) από το ένα αυτό θα μπουν... και από το άλλο θα βγουν.

george.kraloglou@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)